

Vart går Frankrike?

Den borgerliga demokratins sammanbrott.

Efter kriget ägde det rum en hel rad segerrika revolutioner i Ryssland, Tyskland, Österrike-Ungern och senare i Spanien. Men det var bara i Ryssland som arbetarklassen tog hela makten i sina händer, exproprierade sina utsugare och skapade och bibehöll en arbetarstat. Överallt annars medförde ledarskapens misstag att arbetarklassen trots segern stannade halvvägs. Som ett resultat av det gled makten ur deras händer, ändrades från vänster till höger och blev ett byte för fascismen. I en rad andra länder föll makten i händerna på en militärdiktatur. Ingenstans kunde parlamentet försona klassmotsättningarna och säkra en fredlig utveckling av händelserna. Konflikterna löstes med vapen i hand.

Under lång tid trodde det franska folket att fascismen inte rörde dem. De hade en republik där alla frågor, med hjälp av den allmänna rösträtten, togs om hand av det enväldiga folket. Men 6 februari påtvingade flera tusen fascister och rojalister, beväpnade med revolverar, klubbor och rakblad, landet den reaktionära regeringen Doumergue, under vars beskydd de fascistiska banden fortsätter att växa och beväpna sig. Vad har morgondagen i sitt hägn?

I Frankrike, liksom i andra europeiska länder (England, Belgien, Holland, Schweiz, de skandinaviska länderna), existerar det givetvis fortfarande parlament, val och demokratiska rättigheter, eller vad som återstår av dem. Men i samtliga dessa länder skärps klasskampen, precis som tidigare i Italien och Tyskland. Den som tröstar sig med orden "Frankrike är inte Tyskland" är en obotlig idiot. Samma historiska lagar verkar i alla länder, nämligen den kapitalistiska nedgångens lagar. Om produktionsmedlen förblir i händerna på ett litet antal kapitalister, så har samhället ingen utväg. Det är dömt att gå från kris till kris, från nöd till misär, från dåligt till sämre. Kapitalismens förfall och sönderfall uttrycks på olika sätt och olika snabbt i olika länder. Men processens grundläggande drag är desamma överallt. *Borgarklassen leder sitt samhälle mot en fullständig bankrutt.* Den kan inte garantera vare sig bröd eller fred åt folket. *Just därför kan den inte längre tolerera det demokratiska systemet.* Den tvingas krossa arbetarna med fysiskt våld. Men det går inte att få stopp på arbetarnas och böndernas missnöje bara med hjälp av polis. Ofta är det också omöjligt att få armén att marschera mot folket. Det börjar med sönderfall och slutar med att stora delar av armén går över till folkets sida. Därför tvingas finanskapitalet skapa speciella väpnade band som är tränade att bekämpa arbetare, precis som vissa hundraser tränas att jaga villebråd. Fascismens historiska funktion är att krossa arbetarklassen, ödelägga dess organisationer och undertrycka de politiska fri- och rättigheterna, i en situation där kapitalisterna är oförmögna att styra och härska över nationen med hjälp av den demokratiska apparaten.

Fascismens mänskliga material kommer i huvudsak från småbourgeoisin. Den har ruinerats av storkapitalet. Den har ingen utväg i det nuvarande samhällssystemet, men känner inte till något annat. Fascisterna styr deras missnöje, indignation och förtvivlan från storkapitalet, och riktar det mot arbetarna. Man kan säga att fascismen är en handling där småbourgeoisin ställer sig till sina bittraste fienders förfogande. Storkapitalet ruinerar medelklasserna, och eggas sedan den förtvivalade småbourgeoisin mot arbetarna med hjälp av hyrda fascistiska demagoger. Bara med hjälp av dessa mordiska medel kan den borgerliga regimen upprätthållas. Hur länge? Tills den störtas av en proletär revolution.

Bonapartismens ursprung i Frankrike.

I Frankrike är rörelsen från demokrati till fascism bara i sin linda. Parlamentet existerar, men har inte längre den makt det har haft, och kommer aldrig att återfå den. Parlamentets majoritet skrämdes nästan till döds av 6 februari, och gav makten till Doumergue, frälsaren, skiljedomaren. Hans regering står ovanför parlamentet. Den grundar sig inte på den ”demokratiskt” valda majoriteten, utan direkt och omedelbart på den byråkratiska apparaten, polisen och armén. Därför kan inte Doumergue tillåta några friheter för statstjänstemän eller statsanställda i allmänhet. Han behöver en foglig och disciplinerad byråkratisk apparat, i vars topp han kan hålla sig kvar utan risk att ramla ner. Skrämde av fascisterna och den ”gemensamma fronten” tvingas parlamentsmajoriteten böja sig för Doumergue.

För närvarande skrivs mycket om den kommande ”reformen” av konstitutionen, rätten att upplösa deputeradekammaren etc. Dessa frågor har enbart ett juridiskt intresse. I politisk mening är frågan redan löst. Reformen har fullbordats utan det behövdes en resa till Versailles.¹ Genom att de fascistiska väpnade banden trädde fram på arenan kunde finanskapitalet höja sig ovanför parlamentet. Häri ligger det viktigaste i den franska konstitutionen. Allt annat är illusioner, frasmakeri eller medvetet lurendrejeri.

Doumergues (och hans möjliga efterträdare, exempelvis Tardieu) nuvarande roll är inte ny. En liknande roll har under andra omständigheter spelats av Napoleon I och Napoleon III. Bonapartismens viktigaste innehåll är att ”rädda nationen” med hjälp av en militärbyråkratisk diktatur. Napoleon I representerade bonapartismen i borgarklassens impulsiva ungdom. Napoleon III:s bonapartism uppstod när borgarklassen redan hade börjat bli flintskallig. I Doumergues person möter vi den kapitalistiska nedgångens senila bonapartism.

Regeringen Doumergue utgör de första stegen i övergången från parlamentarism till bonapartism. För att hålla balansen behöver Doumergue vid sin högra sida de fascistiska och andra band som förde honom till makten. Att kräva att han ska upplösa den Patriotiska ungdomen, Croix de Feu, Camelots de Roi, etc – inte på pappret utan i verkligheten – är att kräva att han ska säga av den gren han sitter på.

Det är naturligtvis möjligt med tillfälliga vacklingar åt den ena eller andra sidan. En alltför tidig fascistisk offensiv kan således framkalla en viss svängning åt ”vänster” i regeringens topp. Doumergue skulle tillfälligt släppa fram Herriot i stället för Tardieu. Men för det första har ingen sagt att fascisterna skulle försöka en för tidig statskupp. För det andra leder inte en tillfällig svängning åt vänster i toppen till att utvecklingens allmänna inriktning ändras. Det skulle bara skjuta upp kraftmätningen.

Det finns inte längre någon väg tillbaka till en fredlig demokrati. Oundvikligt och oemotståndligt leder händelserna fram till en sammanstötning mellan arbetarklassen och fascismen.

Kommer bonapartismen att bestå länge?

Hur länge kan nuvarande övergående bonapartistiska regimen bestå? Eller med andra ord: hur lång tid har arbetarklassen på sig att förbereda sig inför den avgörande striden? Det finns givetvis inget exakt svar på denna fråga. Men det går att slå fast vissa faktorer för att bedöma hur fort processen utvecklas. Den viktigaste faktorn är frågan om *Radikalpartiets* omedelbara öde.

Själva det faktum att den nuvarande bonapartistiska regimen har uppkommit hänger som vi redan har sagt samman med att inbördeskriget mellan det politiska livets två ytterligheter har inletts. Regeringens viktigaste materiella stöd är polisen och armén. Men den stöds också politiskt av en del av vänstern – av det Radikala socialistpartiet. Detta massparti har sin bas inom städernas och landsbygdens småbourgeoisi. I ledningen sitter ”demokratiska” företrädare från städernas och landsbygdens storbourgeoisi, som har givit folket tillfälliga små reformer, men ännu oftare demokratiska fraser, som (i ord) har skyddat folket från reaktionen och prästerskapet, men som i

---

¹ Under den franska parlamentariska proceduren diskuteras konstitutionella reformer vid ett gemensamt möte mellan senaten och deputeradekammaren i Versailles.

alla viktiga frågor har drivit storkapitalets politik.

Under hotet från fascismen, och än mer från arbetarklassen, känner sig Radikalsocialisterna tvungna att lämna den parlamentariska "demokratins" läger till förmån för bonapartismens läger. Precis som kamelen för sin förares piska, går radikalerna ner på knä för att låta den kapitalistiska reaktionen ta plats mellan pucklarna. Utan radikalernas politiska stöd skulle regeringen Doumergue för närvarande inte vara möjlig.

Om Frankrikes politiska utveckling jämförs med Tysklands, skulle Doumergues regering och dess möjliga efterträdare motsvara Brünings, Papens och Schleichers regeringar, som fyllde tomrummet mellan Weimarrepubliken och Hitler. Men det finns en skillnad som *kan* få en enorm politisk betydelse. Den tyska bonapartismen uppkom när de demokratiska partierna hade rasat samman och nazisterna växte oerhört snabbt. De tre bonapartistiska regeringarna i Tyskland hade alla en mycket svag egen bas, och balanserade på ett rep som hade spänts tvärs över avgrunden mellan de två fiendelägren – arbetarklassen och fascismen. Samtliga dessa tre regeringar föll mycket snabbt. Arbetarklassen var splittrad och var inte förberedd för kamp, den var vilse, lurad och förråd av sitt ledarskap. Nazisterna kunde ta makten nästan helt utan strid.

Ännu så länge utgör inte den franska fascismen någon masstyrka. Å andra sidan har bonapartismen ett stöd, inte säkert eller särskilt stabilt men icke desto mindre ett masstöd, i radikalerna. Dessa två fakta har ett inre samband. På grund av sin bas är Radikalpartiet småbourgeoisins parti. Fascismen kan bara bli en masskraft genom att erövra småbourgeoisin. Med andra ord *kommer fascismen i Frankrike främst att utvecklas på Radikalpartiets bekostnad*. Denna process har redan inletts, om än bara dess första stadier.

Radikalpartiets roll.

Resultaten i de senaste kommunalvalen kunde och borde ha förutsetts. Ytterligheterna, det vill säga reaktionärerna och arbetarpartierna, vann och centern, det vill säga radikalerna, förlorade. Men vinster och förluster är ännu så länge försumbara. Hade det handlat om parlamentsval skulle dessa utvecklingstrender utan tvivel ha blivit mer omfattande. För oss har dessa förskjutningar ingen annan betydelse än att de är symptom på förändringar i massornas medvetenhet.

De visar att den småborgerliga centern redan har börjat lämna plats åt de två ytterligheterna. Det betyder att resterna av den parlamentariska regimen alltmer kommer att försvinna. Ytterligheterna kommer att växa. Sammanstötningen mellan dem kommer allt närmare. Det är inte svårt att inse att denna process är oundviklig.

Radikalpartiet hjälper storbourgeoisin att upprätthålla småbourgeoisins hopp om en successiv och fredlig förbättring av sin situation. Radikalerna kunde fylla denna roll så länge småbourgeoisins ekonomiska situation gick att stöda och tolerera, så länge det inte var frågan om massfattigdom, så länge småbourgeoisin hade kvar sin tro på framtiden. Visserligen har radikalernas program alltid stannat på pappret. De har inte genomfört någon verklig social reform till de arbetandes fördel, och inte heller kunde de ha gjort det. Det tillät inte storbourgeoisin, som innehar alla verkliga maktmedel: bankerna och börserna, pressen, de höga tjänstemännen, de främsta diplomaterna och arméstaben.

Då och då gav radikalerna sina anhängare små allmosor, speciellt på landsbygden. Med hjälp av dessa gåvor upprätthöll de folkmassornas illusioner. Det fungerade fram till den senaste krisen. Nu är det dock uppenbart även för den mest efterblivne bonde att det inte handlar om en vanlig, övergående kris som det fanns gott om av före kriget, utan om en kris för hela samhällssystemet. Den kräver djärva, beslutsamma åtgärder. Vilka? Bonden vet inte. Ingen har berättat det han borde ha fått höra.

Kapitalismen har utvecklat produktionsmedlen till en så hög nivå att de förlamas av folkmassornas fattigdom, som har orsakats av just denna kapitalism. Därmed har hela systemet börjat förfalla, vittra sönder och ruttna. Inte bara är kapitalismen oförmögen att ge arbetarna nya sociala reformer, eller ens små allmosor. Den är tvungen att ta tillbaka det den en gång gav. Hela

Europa har gått in i en tidsålder av ekonomiska och politiska motreformer. Det är inte reaktionens nyckfullhet som ligger bakom politiken att plundra och kväva massorna, utan det kapitalistiska systemets sönderfall. Det är ett grundläggande faktum som varje arbetare måste inse, för att inte låta sig luras av tomma fraser.

Det är just därför som de reformistiska partierna ett efter ett faller samman och förlorar sina styrkor i hela Europa. Samma öde väntar den franska radikalerna. Bara idioter kan tro att Daladiers kapitulation eller Herriots förräderi inför reaktionen beror på tillfälligheter eller att dessa två beklagansvärda ledare skulle ha dålig karaktär. Nej! Stora politiska händelser har alltid djupgående samhälleliga orsaker. De demokratiska partiernas nedgång är ett allmängiltigt fenomen vars grundval är själva kapitalismens sönderfall. Storbourgeoisin säger till radikalerna: ”Nu finns det inte tid för skämt. Om ni inte slutar flörta med socialisterna och lova folket guld och gröna skogar, kommer jag att kalla på fascisterna. Inse att 6 februari bara var en första varning!” Varefter radikalkamelen går ned på alla fyra. Han kan inte göra annat.

Men radikalismens räddning ligger inte längs den vägen. Genom att i folkets ögon länka sitt öde till reaktionen påskyndar den bara sitt eget slut. De förlorade rösterna och mandatet i kommunalvalen är bara början. Radikalpartiets sammanbrott kommer att gå allt snabbare. Frågan är vem detta oundvikliga och oemotståndliga sammanbrott kommer att gynna – den proletära revolutionen eller fascismen.

Är det den revolutionära socialismen eller den fascistiska reaktionen som på ett djärvt och omfattande sätt kommer att bli först att erbjuda medelklasserna det mest övertygande programmet, och (vilket är viktigare) vinna deras förtroende genom att i ord och handling visa sin förmåga att undanröja varje hinder på vägen mot en bättre framtid?

Denna fråga avgör Frankrikes öde för många år framåt. Inte bara Frankrikes utan hela Europas. Inte bara Europas utan hela världens.

”Medelklasserna”, Radikalpartiet och fascismen.

Efter nazisternas seger i Tyskland har partierna och grupperna inom den franska ”vänstern” talat mycket om att det är nödvändigt att stanna nära ”medelklasserna”, för att på så sätt blockera vägen för fascismen. Renaudel och hans fraktion bröt sig ur Socialistpartiet i syfte att närma sig radikalerna. Men när Renaudel, som lever på teorier från 1848, sträckte ut händerna till Herriot, visade det sig att denne hade båda händerna upptagna, den ena av Tardieu och den andra av Louis Marin.

Det innebär ingalunda att arbetarklassen kan vända ryggen åt småbourgeoisin och lämna den åt sitt öde. Åh nej! För att kampen mot fascismen, för att inte tala om maktövertagandet, ska lyckas är det ett nödvändigt villkor att närma sig bönderna och småbourgeoisin i städerna, och vinna dem till vår sida. Men problemet måste hanteras på rätt sätt, och för att kunna det måste man klart inse ”medelklassernas” karaktär. Inom politiken finns, särskilt i tider av kris, inget farligare än att upprepa allmänna formler utan att analysera deras samhälleliga innehåll.

Dagens samhälle består av tre klasser: borgarklassen, arbetarklassen och ”medelklasserna” eller småbourgeoisin. När det kommer till kritan är det förhållandet mellan dessa tre klasser som avgör landets politiska situation. Samhällets viktigaste klasser är borgarklassen och arbetarklassen. Det är bara dessa två klasser som har en egen, klar, sammanhängande och självständig politik. Småbourgeoisin kännetecknas av att vara ekonomiskt beroende och socialt olikartad. Dess övre delar är direkt knutna till borgarklassen. Dess lägre skikt blir ett med arbetarklassen och faller till och med till trasproletariatets nivå. På grund av sin ekonomiska situation kan småbourgeoisin inte ha någon egen politik. Den vacklar alltid mellan borgarklassen och arbetarna. Dess övre delar drar den åt höger, dess lägre förtryckta och utsugna skikt är i vissa situationer förmögna att snabbt svänga åt vänster. Dessa motsägelsefulla förhållanden mellan olika skikt inom ”medelklasserna” avgör radikalernas förvirrade och grundligt bankrutta politik, deras vacklan mellan en kartell med socialisterna för att lugna sin bas, och ett nationellt block med den kapitalistiska reaktionen för att rädda borgarklassen. *Radikalismens slutgiltiga sammanbrott inleds när borgarklassen, som själv*

befinner sig i en återvändsgränd, inte längre tillåter den att vackla.

Småbourgeoisin, städernas och landsbygdens ruinerade massor, börjar förlora tålamodet. Den intar en alltmer fientlig attityd mot sina egna övre skikt. Den börjar bli övertygad om att dess politiska ledarskap är bankrutta förrädare. Fattigbonden, hantverkaren, den lille köpmannen, blir övertygade om att det finns en avgrund mellan dem och alla dessa borgmästare, advokater och politiska affärsmän av typ Herriot, Daladier, Chautemps med flera, som i sitt sätt att leva och i sina uppfattningar är högborgerliga. Det är just denna småbourgeoisins desillusion, otålighet, förtvivlan, som fascismen utnyttjar. Dess agitatorer brännmärker och förbannar den parlamentariska demokratin som stöder karriärister och korruperade politiker men inte ger något åt de arbetande. Dess demagoger hytter med näven åt bankirer, rika köpmän och kapitalister. Deras ord och gester motsvarar känslorna hos småägare som trängts in i en återvändsgränd. Fascisterna visar djärvhet, angriper polisen och försöker med våld driva ut parlamentet. Det gör intryck på den förtvivalade småborgaren. Han säger till sig själv: ”Det finns alltför många bedragare bland radikalerna, och de har definitivt sålt sig till bankirerna. Socialisterna har sedan länge lovat att avskaffa utsugningen, men de går aldrig från ord till handling. Kommunisterna förstår man inte alls – idag gäller en sak, imorgon en annan. Låt oss se om inte fascisterna kan rädda oss.”

Måste ”medelklasserna” oundvikligen gå över till fascismen?

Renaudel, Frossard och deras gelikar inbillar sig att småbourgeoisin framför allt tycker om demokratin, och att man därför måste hänga radikalerna i rockskörten. Vilken fruktansvärd förvirring! Demokratin är bara en politisk form. Småbourgeoisin bryr sig inte om skalet utan kärnan. Den vill rädda sig från fattigdom och misär. Om demokratin inte klarar av det – så åt helvete med demokratin! Varje småborgare resonerar eller känner på detta sätt.

Fascismens viktigaste sociala och politiska grund är den lägre småbourgeoisins växande revolt mot sina egna ”bildade” övre skikt i kommunstyrelser, distrikt och i parlamentet. Till detta kommer också den krisdrabbade intellektuella ungdomens hat mot advokater, deputerade och uppkomlingar bland ministrarna. Den småborgerliga intelligentsians lägre skikt reser sig mot dem högre upp.

Innebär det att det är oundvikligt och ofrånkomligt att småbourgeoisin övergår till fascismen? Nej, en sådan slutsats vore skamlig fatalism.

Det som verkligen är oundvikligt och ofrånkomligt är att radikalismen och de politiska grupperingar som anknyter till deras öde kommer att gå under.

Under den kapitalistiska nedgången finns det inte längre utrymme för partier som strävar efter demokratiska reformer och ”fredliga” framsteg. Oavsett vilken väg händelserna i Frankrike tar, så kommer radikalismen att försvinna från scenen, förkastade och föraktade av den småbourgeoisin som den definitivt förrått.

De dagliga erfarenheterna kommer att övertyga medvetna arbetare om det riktiga i vår förutsägelse. Nya val kommer att leda till nya nederlag för radikalerna. En efter en kommer stora delar av partiet att kapas bort, folkmassorna där nere och skrämde karriärister där uppe. Avhopp, splittringar och förräderier kommer att ske utan uppehåll. Inga manövrar eller block kan rädda Radikalpartiet. Det kommer att dra med sig Renaudel-Deat och kompanys ”parti” i avgrunden. Radikalpartiets sammanbrott är ett oundvikligt resultat av det faktum att det borgerliga samhället inte längre kan klara sina svårigheter med hjälp av så kallade demokratiska metoder. Det är oundvikligt med en splittring mellan småbourgeoisins bas och dess ledning.

Men det innebär på intet vis att de massor som stöder radikalismen *absolut* måste sätta sitt hopp till fascismen. De mest demoraliserade delarna, de mest deklasserade och vinningslystna av medelklassens ungdomar, har säkert redan gjort sitt val i denna riktning. Det är främst ur denna källa som de fascistiska banden uppstår. Men de viktigaste delarna av städernas och landsbygdens massor har ännu inte gjort sitt val. Just på grund av att de tvekar röstar de fortfarande, om än utan förtroende, på radikalerna. Men denna tvekan och obeslutsamhet kommer inte att bestå under årtal, utan i månader.

Den kommande periodens politiska utveckling kommer att ske med feberartad hastighet. Först om småbourgeoisin sätter sin tillit till en annan väg kommer den att förkasta fascismens demagogi. Denna andra väg är den proletära revolutionens väg.

Är det sant att småbourgeoisin är rädd för revolutionen?

Parlamentariska idioter, som anser sig känna folket, älskar att upprepa: ”Man får inte skrämma medelklasserna med revolutionen. De tycker inte om ytterligheter.” I denna allmänna form är detta påstående helt felaktigt. Så länge affärerna går bra, och så länge han hoppas att de ska gå ännu bättre imorgon, föredrar naturligtvis småägaren ordning och reda.

Men när han har förlorat dessa förhoppningar blir han lätt rasande och kan tänka sig att ta till de värsta ytterlighetsåtgärder. Om det inte var så, hur skulle han annars ha kunnat stöta den demokratiska staten och föra fascismen till makten i Italien och Tyskland? För den desperata småbourgeoisin är fascismen framförallt en kraft som bekämpar storkapitalet, och de tror att fascismen till skillnad från arbetarpartierna som bara pratar, kommer att använda våld för att få mer ”rättvisa”. På sitt sätt är bonden och hantverkaren realist. De inser att man måste använda våld.

Det är falskt, ja tredubbelt falskt, att hävda att småbourgeoisin inte går över till arbetarpartierna på grund av att den är rädd för ”ytterlighetsåtgärder”. Tvärtom. Den lägre småbourgeoisin, de stora massorna, ser bara arbetarpartierna som parlamentariska maskiner. De tror inte på deras styrka, och inte heller på deras kampförmåga, eller deras beredskap att föra kampen till slutet.

Och om det är så, är det då värt besväret att ersätta radikalismen med dess parlamentariska bröder på vänsterkanten? Så resonerar eller känner den halvt exproprierade, ruinerade och missnöjde småborgaren. För att kunna utveckla en riktig politik är det nödvändigt att förstå denna böndernas, hantverkarnas, tjänstemännens, de lägre funktionärernas etc psykologi – som har sitt ursprung i den sociala krisen. Småbourgeoisin är ekonomiskt beroende och politiskt splittrad. Därför kan den inte driva en självständig politik. Den behöver en ”ledare” som ingjuter mod i dem. Detta individuella eller kollektiva ledarskap, det vill säga en person eller ett parti, kan någon av huvudklasserna stå till tjänst med – antingen borgarklassen eller arbetarklassen. Fascismen enar och beväpnar de uppsplittrade massorna. Ur människodamm organiserar den stormtrupper. På så sätt ger den småbourgeoisin en illusion av att vara en självständig kraft. Den börjar inbilla sig att den verkligen kommer att styra landet. Det är inte konstigt att dessa illusioner och förhoppningar stiger småbourgeoisin åt huvudet!

Men småbourgeoisin kan också finna sin ledare i arbetarklassen. Det visade sig i Ryssland och delvis i Spanien. I Italien, Tyskland och Österrike rörde sig småbourgeoisin i denna riktning. Men arbetarpartierna levde inte upp till sin historiska uppgift.

För att få småbourgeoisin till sin sida måste arbetarklassen vinna deras förtroende. Och för att kunna det måste den ha tilltro till sin egen styrka.

Den måste ha ett klart handlingsprogram och måste vara redo att med alla medel kämpa om makten. När arbetarklassens revolutionära parti har härdat den inför den avgörande och skoningslösa kampen, säger den till bönderna och till småbourgeoisin i städerna: ”Vi kämpar om makten. Här är vårt program. Vi är beredda att diskutera förändringar i detta program med er. Vi kommer bara att använda våld mot storkapitalet och dess lakejer. Med er önskar vi sluta en allians på grundval av ett klart program” Bönderna kommer att förstå detta språk. Men de måste tro på arbetarklassens förmåga att gripa makten.

Och för att det ska bli möjligt måste enhetsfronten rensas från alla tvetydigheter, all obeslutsamhet, alla tomma fraser. Man måste inse hur läget är, och verkligen slå in på den revolutionära vägen.

En allians med radikalerna skulle bli en allians mot medelklasserna.

Renaudel, Frossard och deras gelikar tror verkligen att en allians med radikalerna är en allians

med ”medelklasserna”, och därmed ett hinder för fascismen. Dessa personer ser bara parlamentariska skuggor. De bortser från massornas verkliga utveckling och jagar istället efter ”Radikalpartiet”, som har överlevt sig själv och samtidigt vänder ryggen åt dem. I denna epok av stora samhällsliga kriser tror de att en allians mellan klasser i rörelse kan ersättas av ett block med en parlamentarisk klick, som är komprometterad och dömd att försvinna. En verklig allians mellan arbetarklassen och medelklasserna handlar inte om parlamentarisk statistik, utan om revolutionär dynamik.

En sådan allians måste skapas och smidas fram i kamp. Hela innebörden i den nuvarande politiska situationen ligger i det faktum att den förtvivlade småbourgeoisin börjar bryta med den parlamentariska disciplinens ok och den konservativa ”radikala” klickens förmynderi, en klick som alltid har lurat folket och nu definitivt har förrått det. Att i denna situation gå samman med radikalerna är att utsätta sig för massornas förakt och knuffa småbourgeoisin i armarna på fascismen, som deras enda räddare.

Ett arbetarparti får inte göra fruktlösa försök att rädda de bankruttas parti. Tvärtom måste det med alla krafter påskynda massornas redan pågående frigörelse från radikalernas inflytande. Ju större entusiasm och djärvhet det lägger ner på denna uppgift, ju säkrare och snabbare förbereder det en verklig allians mellan arbetarklassen och småbourgeoisin. Man måste närma sig klasser i rörelse. Man måste ställa sig i ledningen för dem och inte svansa efter. Historien ändrar sig snabbt. Ve den som halkar efter!

När Frossard inte låter Socialistpartiet avslöja och försvaga Radikalpartiet och snabba på dess sönderfall, så agerar han inte som socialist utan som konservativ radikal. Bara ett parti som tror på sitt eget program och strävar att samla hela folket bakom sig har rätt att existera historiskt. Annars är det inget parti utan ett parlamentariskt kotteri, en klick karriärister. Det proletära partiet har inte bara rätt, utan det är också dess grundläggande plikt att befria de arbetande massorna från borgarklassens ödesdigra inflytande. Denna historiska uppgift är särskilt angelägen nu, när radikalerna mer än någonsin kämpar för att dölja reaktionen, lugna och lura folket, och på så sätt förbereda fascismens seger. Och vänsterradikalerna? De kapitulerar för Herriot, precis som Herriot kapitulerar för Tardieu.

Frossard vill att alliansen mellan socialisterna och radikalerna ska leda till en ”vänster”regering som ska upplösa de fascistiska organisationerna och rädda republiken. Det är svårt att tänka sig en mer grotesk blandning av demokratiska illusioner och politisk cynism. När vi säger att *det som behövs är en arbetarmilis* (vi skriver mer om det nedan), opponerar sig Frossard och hans anhängare: ”Mot fascismen ska man inte kämpa med fysiska utan ideologiska medel.” När vi säger att det enda som kan undergräva fascismens grundvalar är en djärv mobilisering av massorna, som bara kan ske i kamp mot radikalismen, svarar samma herrar: ”Nej, det är bara Daladier-Frossards polisregering som kan rädda oss.”

Vilket ynkligt pladder! Radikalerna har haft makten. De överlämnade inte makten till Doumergue därför att de saknade hjälp av Frossard, utan på grund av att de var rädda för fascismen, på grund av att de var rädda för (stor-) bourgeoisin, som hotade dem med rojalistiska rakblad, och främst på grund av att de var rädda för proletariatet som hade börjat resa sig mot fascismen. För att kröna det hela gav Frossard själv, som hade blivit skrämmd av radikalernas oro, Daladier rådet att kapitulera.

Om man för ett ögonblick antar att radikalerna hade gått med på att bryta alliansen med Doumergue för att istället gå i allians med Frossard – uppenbarligen en föga sannolik hypotes – så skulle de fascistiska banden med polisens direkta hjälp ha gått ut tredubbelt fler på gatorna. Tillsammans med Frossard hade radikalerna i så fall genast krupit under bordet eller gömt sig på sina ministertoaletter.

Men låt oss göra ett ännu mer fantastiskt antagande: Daladier-Frossards poliser ”avväpnar fascisterna”. Löser det problemet? Vilka ska i så fall avväpna samma poliser, som med höger hand ger tillbaka till fascisterna vad de tagit med den vänstra? Detta skämt att polisen skulle avväpna fascisterna skulle bara leda till att deras auktoritet i egenskap av kämpar mot den kapitalistiska staten ökar. Att slå mot de fascistiska banden är bara effektivt i den utsträckning de samtidigt

isolerat politiskt.

Samtidigt skulle inte en hypotetisk Daladier-Frossard-regering ge något åt varken arbetarna eller de småborgerliga massorna, eftersom den inte skulle bryta med det privata ägandet. Det går inte att hjälpa bonden, hantverkaren eller småköpmannen utan att expropriera bankerna, de stora handelsföretagen, industrins och transportväsendets nyckelsektorer, utan monopol på utrikeshandeln och en rad andra djupgående åtgärder. Daladier-Frossard-regeringens passivitet, oförmåga och lögn skulle framkalla en storm av protester inom småbourgeoisin, och definitivt leda in den på vägen till fascismen, om... om denna regering vore möjlig. Men vi måste minnas att Frossard inte är ensam. Samma dag (24 oktober) som den återhållsamme Zyromsky i *Le Populaire* gick till angrepp mot Frossards försök att återuppliva kartellen, skrev Cachin en försvarsartikel i *l'Humanité* för ett block med Radikalsocialisterna. Han, Cachin, hälsade med entusiasm det faktum att radikalerna hade förklarat sig vara för "ett avväpnande av fascisterna".

Visserligen sa radikalerna att de var för att avväpna alla – inklusive arbetarorganisationerna. Visserligen skulle en bonapartistisk stat i första hand rikta sådana åtgärder mot arbetarna. Visserligen skulle de "avväpnade" fascisterna nästa morgon få dubbelt så många vapen av polisen. Men varför oroa sig med så dystra tankar? Alla behöver vi förhoppningar. Så går Cachin i Wels och Otto Bauers fotspår, som på sin tid också sökte räddningen i en avväpning genomförd av Brünings och Dollfuss' polis.

När Cachin gjorde den senaste 180 graders svängen, så likställer han radikalerna med medelklasserna. Han ser bara de förtryckta bönderna genom radikalismens prisma. För honom utgörs alliansen med de arbetande småägarna av ett block med parlamentariska karriärister, som äntligen börjar förlora småägarnas förtroende.

Istället för att underhålla och underblåsa böndernas och hantverkarnas gryende revolt mot de "demokratiska" utsugarna, och leda denna revolt i riktning mot en allians med proletariet, förbereder Cachin sig för att stöda de bankrutta radikalerna med den "gemensamma frontens" auktoritet, och på så sätt leda in de mest utsugna småborgarnas revolt på fascismens väg.

I den revolutionära politiken tar teoretiskt slarv alltid en grym hämnd. För stalinisterna är varken "antifascism" eller fascism konkreta begrepp, utan två tomma säckar som de fyller med vadhelst som kommer i deras händer. För dem är Doumergue en fascist, precis som dessförinnan Daladier var en fascist. Faktum är att Doumergue är en kapitalistisk utsugare från småbourgeoisins fascistiska flygel, precis som Herriot också är en utsugare från den radikala småbourgeoisin. För närvarande sammansmälter dessa två system i den bonapartistiska regeringen. På sitt sätt är Doumergue också "antifascist", eftersom han föredrar storkapitalets militär- och polisdiktatur framför ett inbördeskrig, vars utgång alltid är osäker. På grund av rädsla för fascismen, och än mer på grund av rädsla för proletariet, slår "antifascisten" Daladier följe med Doumergue. Men Doumergues regering kan inte existera utan de fascistiska banden. En elementär marxistisk analys visar alltså att det är fåfängt att tro på en allians med radikalerna mot fascismen!

Radikalerna kommer själva att lägga ner stora ansträngningar för att i handling visa hur fantastiska och reaktionära Frossards och Cachins politiska dagdrömmar är.

Arbetarmilisen och dess motståndare.

För att kämpa behöver man bevara och stärka medel och verktyg för kampen – organisationer, press, möten, etc. Fascismen är ett direkt och omedelbart hot mot allt detta. Den är ännu inte tillräckligt stark för att kunna kämpa direkt om makten, men den är stark nog för att bit för bit försöka slå ner arbetarorganisationerna, och under dessa attacker stärka sin sammanhållning och sprida skräck och osäkerhet bland arbetarna.

Fascisterna får en omedveten hjälp från de som säger att "fysisk kamp" inte är tillåten eller är meningslös, och som kräver av Doumergue att han ska avväpna sina fascistiska beskyddare. I synnerhet i den nuvarande situationen finns det inget farligare för proletariet än de falska förhoppningarnas gift. Ingenting stärker fascisternas fräckhet så mycket som "slapp pacifism" från

arbetarorganisationernas sida. Ingenting förstör medelklassernas förtroende för arbetarklassen mer än förhållning, passivitet och ovilja till kamp.

Le Populaire och speciellt *l'Humanité* skriver varje dag: ”Enhetsfronten är ett hinder för fascismen”, ”enhetsfronten kommer inte att tillåta...”, ”fascisterna kommer inte att våga”, etc. Detta är fraser. Vi måste ärligt säga till arbetarna, socialisterna och kommunisterna: låt er inte luras av de ytliga och oansvariga journalisternas och talarnas fraser. Det handlar om våra huvuden och socialismens framtid. Vi förnekar inte att enhetsfronten är viktig. Vi krävde den redan på den tiden då båda partiernas ledningar var mot den. Enhetsfronten öppnar många *möjligheter* men inget mer. Enhetsfronten avgör ingenting i sig själv. Det är endast massornas kamp som avgör. Enhetsfrontens värde kommer att visa sig när kommunistiska avdelningar hjälper socialistiska avdelningar och vice versa, i händelse av ett fascistiskt angrepp mot *Le Populaire* eller *l'Humanité*. Men då måste det finnas proletära kampgrupper, och de måste utbildas, tränas och beväpnas. Om det inte finns någon försvarsorganisation, det vill säga en arbetarmilis, så kan *Le Populaire* och *l'Humanité* skriva hur många artiklar som helst om enhetsfrontens allsmäktighet, de kommer ändå att vara helt försvarslösa vid första bästa väl förberedda fascistiskt angrepp.

Vi tänker göra en kritisk genomgång av de ”argument” och ”teorier” som arbetarmilisen motståndare har presenterat. De är talrika och inflytelserika i de två arbetarpartierna.

Ofta säger man till oss: ”vi behöver massjälvförsvar och inte milisen.” Men vad är detta ”massjälvförsvar” utan kamporganisationer, utan specialiserade kadrer, utan vapen? Att låta oorganiserade, oförberedda, övergivna massor ta hand om försvaret mot fascismen är att spela en roll som är oförsvarligt mycket lägre än Pontius Pilatus'. Att förneka arbetarmilisen roll är att förneka förtruppens roll. Varför då ett parti? Utan massornas stöd är milisen inget. Men utan organiserade kampgrupper kommer även de mest heroiska massor att bit för bit krossas av de fascistiska banden. Det är löjligt att ställa milisen i motsättning till självförsvar. Milisen är ett organ för självförsvar.

”Att kräva att det organiseras en milis”, säger de minst seriösa och ärliga motståndarna, ”vore att inlåta sig på provokationer.” Detta är inget argument utan en förolämpning. Om behovet att försvara arbetarorganisationerna springer ur hela situationen hur kan man då låta bli att kräva att det bildas en milis? Kanske de menar att skapandet av en milis ”provocerar” fram angrepp från fascisterna och förtryck från regeringen. I så fall är argumentet helt igenom reaktionärt. Liberaler har alltid sagt till arbetarna att de ”provocerar” reaktionen med sin klasskamp.

Reformisterna upprepade denna anklagelse mot marxisterna, och mensjevikerna mot bolsjevikerna. När det kommer till kritan inskränker sig dessa anklagelser till den djupsinniga tanken, att om de förtryckta inte gör motstånd så behöver inte förtryckarna slå dem. Det är Tolstojs och Gandhis teorier, men det har aldrig varit Marx' eller Lenins. Om *l'Humanité*² fortsättningsvis vill utveckla teorin om ”icke-våld mot det onda”, så ska de hädanefter inte ha hammaren och skäran, oktoberrevolutionens emblem som symbol, utan den fromma get som ger Gandhi mjölk.

”Men arbetarnas beväpning passar bara i en revolutionär situation, och en sådan situation har vi

---

2 I *l'Humanité* från 30 oktober 1934 ger Vaillant-Couturier ett bra exempel på att det är meningslöst att kräva av regeringen att den ska avväpna fascisterna, att bara en massrörelse kan avväpna dem. I så måtto som det uppenbarligen handlar om en fysisk och inte ideologisk avväpning, litar vi på att *l'Humanité* nu kommer att medge att det behövs en arbetarmilis. Vi är alltid beredda att hylla varje steg som stalinisterna tar på den rätta vägen... men 1 november tar Vaillant-Couturier tyvärr ett avgörande steg tillbaka: fascisterna kommer inte att avväpnas av enhetsfronten, utan av Doumergues polis under påtryckning och kontroll från enhetsfronten. En märklig teori: utan en revolution, med enbart ideologiska påtryckningar, ska man kunna förvandla den bonapartistiska polisen till ett verkställande organ för proletariatet! Varför ska det då behövas ett väpnat maktövertagande, när det går att uppnå samma resultat med fredliga medel? Under enhetsfrontens påtryckningar och kontroll nationaliserar Germain Martin bankerna, medan Marchando sätter de reaktionära kuppmaakarna bakom lås och bom, till att börja med sin kollega Tardieu. Teorin om påtryckningar och kontroll i motsats till revolutionär kamp uppfanns inte av Vaillant-Couturier. Han lånade den från Otto Bauer, Hilferding och den ryska mensjevikerna Dan. Syftet med denna teori är att avleda arbetarna från revolutionär kamp. Faktum är att det är hundra gånger lättare att avväpna fascisterna med sina egna händer än med hjälp av en fientlig polis' händer. Och när enhetsfronten är stark nog att kontrollera statsapparaten följaktligen efter maktövertagandet och inte före det kommer den helt enkelt att avskaffa den borgerliga polisen och ersätta den med en arbetarmilis. - Trotskijs anmärkning.

inte ännu.” Detta djupsinniga argument betyder att arbetarna måste låta sig slaktas innan situationen blir revolutionär. Gårdagens förespråkare för den ”tredje perioden” vill idag inte se vad som äger rum framför ögonen på dem. Den enda orsaken till att frågan om vapen har uppkommit är att den ”fredliga”, ”normala”, ”demokratiska” situationen har ersatts av en stormig, kritisk och osäker situation, som kan omvandlas till en revolutionär eller kontrarevolutionär situation.

Vilken utväg det blir beror framförallt på om de framskridna arbetarna ostraffat kommer att låta sig angripas och bit för bit besegras, eller om de kommer att besvara varje slag med två, öka de förtrycktas mod och ena dem bakom sin fana. En revolutionär situation faller inte från himlen. Den skapas genom den revolutionära klassens och dess partis aktiva deltagande.

De franska stalinisterna argumenterar att milisen inte räddade det tyska proletariatet från nederlag. Bara häromdagen förnekade de överhuvudtaget att det skett något nederlag, och försäkrade att de tyska stalinisternas politik var riktig från början till slut. Idag ser de allt det onda i den tyska arbetarmilisen (*Rote Front*). De går alltså från ett misstag till ett motsatt inte mindre vansinnigt misstag. *Det krävs en riktig politik*. De tyska stalinisternas politik (”huvudfienden är socialfascisterna”, splittringen av fackföreningarna, flörten med nationalsocialisterna, kupppolitiken) ledde på ett ödesdigert sätt till den proletära förtruppens isolering och skeppsbrott. Med en så värdelös strategi kan inte ens en milis rädda situationen.

Det är rent nonsens att säga att organisera en milis i sig leder till äventyrligheter, provocerar fienden, ersätter den politiska kampen med fysisk kamp, etc. Dessa fraser är inget annat än politisk feighet.

I egenskap av förtruppens starka organisation är i själva verket milisen det bästa försvaret mot äventyr, mot individuell terrorism, mot spontana blodiga utbrott.

Samtidigt är milisen det enda seriösa sättet att minimera det inbördeskrig fascismen påtvingar proletariatet. Om man, trots att det saknas en ”revolutionär situation”, då och då låter arbetarna på sitt eget sätt läxa upp patrioterna i ”faderns son”, så kommer det att bli ojämförligt svårare att rekrytera nya fascistiska band.

Men strategerna, som trasslar in sig i sina egna resonemang, lägger här fram ännu mer idiotiska argument: ”Om vi besvarar fascisternas revolverskott med andra revolverskott”, skriver *l'Humanité* 23 oktober (1934), ”så glömmer vi det faktum att fascismen är en produkt av det kapitalistiska systemet, och att kampen mot fascismen måste riktas mot hela systemet.” Det är svårt att på några få rader få in mer förvirring eller fler misstag. Det går inte att försvara sig mot fascisterna därför att de är... ”en produkt av det kapitalistiska systemet”. Det innebär att vi måste avsäga oss all kamp, ty alla nuvarande samhällsproblem är ”produkter av det kapitalistiska systemet”.

När fascisterna dödar en revolutionär eller bränner ner en proletär tidnings lokaler, ska arbetarna sucka filosofiskt: ”Nåja! Mord och mordbränder är produkter av det kapitalistiska systemet”, och gå hem med lättat samvete. Marx' militanta teori ersätts med fatalistisk förnedring, enbart till klassfiendens fromma. Småbourgeoisins undergång är givetvis en produkt av kapitalismen. Och de fascistiska banden är å sin sida en produkt av småbourgeoisins undergång. Men å andra sidan är proletariatets ökande misär och revolt också produkter av kapitalismen, och milisen är i sin tur en produkt av den skärpta klasskampen. Varför är då, enligt ”marxisterna” i *l'Humanité*, de fascistiska banden en rättmätig produkt av kapitalismen, medan arbetarmilisen är en orättfärdig produkt av... trotskisterna? Här är det omöjligt att veta ut eller in.

”Vi måste ta itu med hela systemet” säger man. Hur? Ovanför människornas huvuden? I olika länder började fascisterna med revolverar och slutade med att förstöra arbetarorganisationernas hela ”system”. Hur ska vi stoppa fiendens väpnade offensiv om inte med väpnat försvar, för att sedan i vår tur gå på offensiven?

I ord erkänner *l'Humanité* behovet av försvar, men bara i form av ”massjälvförsvar”. Milisen är farlig därför att den skiljer kampgrupperna från massorna. Men hur kommer det sig då att det bland fascisterna finns självständiga väpnade grupper som inte är skilda från de reaktionära massorna, utan med sina välordnade attacker tvärtom inger mod och uppmuntrar dessa massor? Eller kanske

de proletära massornas kampglöd är underlägsen de deklasserade småborgarnas?

Hopplöst intrasslad börjar *l'Humanité* till sist tvivla: masssjälvförsvaret kräver tydligen att det skapas speciella "självförsvarsgrupper". Istället för en förkastlig milis föreslår man speciella grupper eller avdelningar. Vid första anblick verkar det bara vara olika namn. Förvisso betyder inte det namn *l'Humanité* föreslår någonting. Det går att tala om "masssjälvförsvaret" men inte "självförsvarsgrupper", eftersom dessa grupper inte ska försvara sig själva utan arbetarorganisationerna. Men det handlar inte om namnet. Enligt *l'Humanité* måste dessa "självförsvarsgrupper" förkasta användande av vapen, eftersom de annars förfaller till "kupppolitik". Dessa visa män behandlar arbetarklassen som ett barn som inte får lov att hålla i ett rakblad. Som vi vet är rakbladen förbehållna *Camelots de Roi*, som ju är en rättmätig "produkt av kapitalismen", och som med hjälp av sina rakblad har störtat det demokratiska "systemet". Nåväl, hur ska då "självförsvarsgrupperna" försvara sig mot fascisternas revolverar? "Ideologiskt", så klart. Med andra ord kan de bara gömma sig. När de inte har det som behövs i händerna måste de använda benen som "självförsvaret". Och under tiden kommer fascisterna ostraffat att plundra arbetarorganisationerna. Om nu proletariatet lider ett fruktansvärt nederlag, så kommer det i alla fall inte att göra sig skyldigt till "kupppolitik". Detta bedrägliga pladder, som går under "bolsjevismens" fana, väcker bara äckel och avsky.

Under den "tredje periodens" glada dagar, när *l'Humanités* strategier led av barrikadfeber, "erövrade" gatorna varje dag, och stämplade alla som inte höll med om deras överdrifter som "socialfascister", så förutsade vi: "så fort dessa herrar bränner sig på fingrarna kommer de att bli den värsta sortens opportunisterna". Denna förutsägelse har fullständigt bekräftats. När det växer och stärks en rörelse för milisen inom Socialistpartiet, då gör det så kallade kommunistpartiets ledare allt för att kyla ner de framskridna arbetarnas heta önskan att organisera sig i kampgrupper. Kan man tänka sig ett mer demoraliserande eller avskyvärt agerande?

En arbetarmilis måste byggas.

Vissa av Socialistpartiets medlemmar har följande invändning: "Vi måste bilda en milis, men det finns ingen anledning att tala om det vitt och brett." Vi vill bara gratulera de kamrater som vill dölja sakens praktiska sidor för nyfikna ögon och öron. Men det är alltför naivt att tro att det går att skapa en milis utan att det märks, i hemlighet innanför fyra väggar. Vi behöver tio- och så småningom hundratusentals kämpar. Och de kommer att ansluta sig bara om miljontals arbetare, män och kvinnor, och efter dem bönderna, inser att det behövs en milis, och skapar en atmosfär av ivrig sympati och aktivt stöd kring de frivilliga. Det går bara att vara hemlighetsfull om sakens *tekniska* sida. Den *politiska* kampanjen måste drivas öppet, på möten, fabriker, gator och torg.

Basmedlemmarna i milisen måste vara fabriksarbetare som grupperas efter sina arbetsplatser. De känner varandra och kan mycket lättare och säkert än den mest upphöjda byråkrat försvara sina kampgrupper mot fiendeagenternas provokationer. Utan en öppen mobilisering av massorna kommer en hemlighetsfull generalstab att maktlös bli hängande i luften. Varje arbetarorganisation måste kasta sig in i detta arbete. I denna fråga kan det inte finnas någon gränslinje mellan arbetarpartierna och fackföreningarna. Hand i hand måste de mobilisera massorna. Då kommer folkmilisens framgång att vara helt säker.

"Men var ska arbetarna få tag i vapen?", invänder den nyktra "realisten" - det vill säga den skrämde kalkborgaren. "Fienden har gevär, kanoner, stridsvagnar, stridsgas och flygplan. Arbetarna har några hundra revolverar och fickknivar."

Här staplar man upp allting för att skrämma arbetarna. Å ena sidan sätter våra kloka herrar likhetstecken mellan fascisternas vapen och statens beväpning. Å den andra vänder de sig till staten och kräver att den avvärjar fascisterna. Märklig logik! Faktum är att båda ståndpunkterna är fel. Fascisterna i Frankrike är långt från att kontrollera staten. 6 februari drabbade de samman i en väpnad konflikt med statens polis. Därför är det fel att tala om kanoner och stridsvagnar när det rör sig om *omedelbar* väpnad kamp mot fascisterna. De är naturligtvis rikare än vi. Men arbetarna är fler, mer bestämda, mer hängivna, när de känner att den revolutionära ledningen är stark.

Utöver andra sätt kan arbetarna beväpnas sig på fascisternas bekostnad, genom att systematiskt avvärja dem.

Det är ett av de viktigaste sätten att bekämpa fascismen. När arbetarnas vapenarsenal börjar öka på fascisternas bekostnad, då kommer bankerna och trusterna att bli mer försiktiga med att finansiera beväpningen av sina mördarband. I detta fall – *men bara i detta fall* – är det till och med tänkbart att de oroade myndigheterna verkligen skulle börja förhindra beväpningen av fascisterna, för att inte ge arbetarna tillgång till mer vapen. Det är sedan länge känt att ”reformer” eller eftergifter från regeringen bara är en biprodukt till en revolutionär taktik.

Men hur ska vi avvärja fascisterna? Det går naturligtvis inte att göra med enbart tidningsartiklar. Kampgrupper måste skapas. En underrättelsetjänst måste upprättas. När folk inser att vi på allvar har tagit itu med saker och ting, kommer tusentals informatörer och sympatisörer frivilligt att sluta upp från alla håll. Det krävs en vilja till proletära handlingar.

Men fascisternas vapen är naturligtvis inte den enda källan. Frankrike har mer än en miljon organiserade arbetare. I allmänna ordalag är det en låg siffra. Men den är helt tillräcklig för att vara en början till att organisera en arbetarmilis. Om partierna och fackföreningarna bara beväpnar en tiondel av sina medlemmar, skulle redan det vara en styrka på hundratusen man. Utan tvekan skulle antalet frivilliga som trädde fram efter ett upprop för en arbetarmilis från ”enhetsfronten” vida överstiga denna siffra. Inom en månad eller två skulle bidrag från partier och fackföreningar, insamlingar och frivilliga bidrag, göra det möjligt att bevärna hundra- till tvåhundra tusen arbetarkämpar. Det fascistiska slöddret skulle omedelbart sticka svansen mellan benen. Utvecklingsperspektiven skulle bli oändligt mer gynnsamma.

Att använda bristen på vapen eller andra objektiva orsaker för att förklara varför det ännu så länge inte gjorts några försök att bilda en milis är att lura sig själv och andra. Det viktigaste hindret – man kan säga det enda hindret – ligger i det faktum att arbetarorganisationernas ledningar är så konservativa och passiva. De skeptiska ledarna tror inte på proletariatets styrka. Istället för att uttrycka den pulserande energin under dem sätter de sina förhoppningar till diverse mirakel från ovan. De socialistiska arbetarna måste tvinga sina ledare att genast ta itu med att skapa en arbetarmilis. Annars får de lämna plats åt yngre, friskare krafter.

Beväpningen av proletariatet.

Det går inte att tänka sig en strejk utan propaganda och agitation. Den är också otänkbar utan strejkvakter, som övertalar när de kan men brukar våld när det behövs. Strejker är klasskampens mest elementära form. I varierande grad kombinerar den alltid ”ideologiska” metoder med fysiska. I grund och botten är kampen mot fascismen en politisk kamp, och precis som strejker behöver strejkvakter så behöver kampen mot fascismen en milis. Strejkvakten är i grund och botten ett frö till en arbetarmilis. Den som avsäger sig ”fysisk” kamp måste avsäga sig all kamp, ty anden lever inte utan en kropp.

Som den store militära teoretikern Clausewitz så utmärkt uttryckte det, är kriget en fortsättning av politiken med andra medel. Denna definition gäller även inbördeskrig. Fysisk kamp är bara ”andra medel” i den politiska kampen. Det går inte att ställa den ena i motsättning till den andra, ty det är omöjligt att stoppa den politiska kampen efter behag, när den av inre nödvändighet omvandlas till fysisk kamp.

Det är ett revolutionärt partis plikt att i tid förutse att politiken oundvikligen omvandlas till en öppen väpnad konflikt. och med all kraft förbereda sig för detta ögonblick, på samma sätt som de härskande klasserna förbereder sig.

Milisavdelningar för att försvara sig mot fascismen är det första steget på vägen mot att bevärna proletariatet, inte det sista. Vår paroll är:

Beväpnat proletariatet och de revolutionära bönderna.

Arbetarmilisen måste när det kommer till kritan omfatta alla jobbare. Detta program går bara att

genomföra *fullständigt* i en arbetarstat som har kontrollen över alla produktionsmedel, och därmed också alla förstörelsemedel, det vill säga alla vapen och alla fabriker som producerar dem.

Men det går inte att uppnå en arbetarstat tomhänt. Bara politiska invalider som Renaudel kan tala om en fredlig konstitutionell väg till socialismen. Den konstitutionella vägen är avskuren av skyttegravar som hålls av de fascistiska banden. Det ligger många skyttegravar framför oss. Borgarklassen kommer inte att tveka att med hjälp av armén och polisen göra dussintals statskupper för att hindra proletariatet från att ta makten.

Bara en segerrik revolution kan skapa en arbetarstat.

Revolutionen förbereds av den ekonomiska och politiska utvecklingen, men avgörs alltid genom en öppen väpnad konflikt mellan antagonistiska klasser. En revolution blir bara möjlig som resultatet av långvarig politisk agitation, en längre periods skolning och organisering av massorna.

Men även den väpnade konflikten måste förberedas långt i förväg.

De framskridna arbetarna måste veta att de kommer att bli tvungna att kämpa och vinna en kamp på liv och död. För att garantera sin frigörelse måste de skaffa sig vapen.

Under en så kritisk period som den nuvarande måste revolutionens parti outhärligen tala om för arbetarna att de behöver beväpna sig. Det måste göra allt för att säkra beväpningen av åtminstone den proletära förtruppen. Utan det är segern otänkbar.

Det brittiska Labourpartiets senaste valsegrar ogiltigförklarar på intet sätt det som sagts ovan. Även om Labourpartiet skulle få den absoluta majoriteten i nästa parlamentsval, vilket hursomhelst inte alls är säkert, om partiet dessutom skulle slå in på en socialistisk väg – vilket knappast är troligt – så skulle motståndet från överhuset, kungen, bankerna, börsen, byråkratin, pressen bli så hårt att det oundvikligen skulle leda till en splittring av partiets led, och den mer radikala vänstern skulle bli en parlamentarisk minoritet. Samtidigt skulle den fascistiska rörelsen få ett oväntat uppsving. Den brittiska borgarklassen har varnats av kommunalvalen, och de håller utan tvivel på att förbereda sig för utomparlamentarisk kamp. Under tiden lugnar Labourpartiets toppar proletariatet med framgångarna och tvingar det att se händelserna i Storbritannien genom Jean Loungets rosa glasögon. Men ju mindre Labourpartiets ledare förbereder inbördeskriget, ju grymmare kommer den brittiska borgarklassen att påtvinga proletariatet det.

”Men var ska vi få tag på vapen till hela arbetarklassen?”, protesterar än en gång de skeptiker som blandar ihop sin egen inre fåfånga med en objektiv omöjlighet. De glömmer att samma fråga har ställts under varje revolution i historien. Och segerrika revolutioner utgör ju trots allt viktiga steg i mänsklighetens utveckling.

Det är proletariatet som producerar vapnen, transporterar dem, reser byggnaderna där de lagras, försvarar dessa byggnader mot sig själv, tjänstgör i armén och skapar all dess utrustning. Det är inte lås eller väggar som skiljer proletariatet från vapnen, utan vanan att underordna sig klassamhällets hypnos och nationalismens gift.

Det räcker att rasera dessa psykologiska murar för att det inte ska stå någon stenmur i vägen. Det räcker att proletariatet vill ha vapen, så kommer det att hitta dem. Det är det revolutionära partiets uppgift att väcka denna önskan och göra det lättare att genomföra den.

Men här presenterar Frossard och hundratals andra skrämde parlamentariker, journalister och fackliga ombudsmän sitt sista och tyngsta argument: ”Kan verkligen någon seriös person sätta sitt hopp till att fysisk kamp kan leda till seger efter de senaste tragiska erfarenheterna i Österrike och Spanien? Tänk på dagens teknik, stridsvagnar, gas, flygplan!!!” Detta argument visar bara att ett antal ”seriösa personer” inte vill lära sig någonting, och att deras rädsla till och med får dem att glömma det lilla de har lärt sig.

De senaste tjugo årens historia visar med särskild tydlighet att grundläggande konflikter mellan klasser, liksom mellan nationer, löses med fysisk styrka. Under lång tid har pacifisterna hoppats att den militära tekniska utvecklingen skulle omöjliggöra krig. I årtionden har kälkborgare upprepat att den militära teknikens utveckling skulle omöjliggöra revolutioner. Och ändå fortsätter krig och

revolutioner. Det har aldrig ägt rum så många revolutioner, inklusive lyckade sådana, som sedan det senaste kriget, vilket visade den militära teknikens hela makt.

Frossard och company lägger fram gamla klichéer som vore de nya upptäckter, och åkallar stridsvagnar och bombplan istället för automatvapen och kulsprutor. Vi svarar: bakom varje maskin finns människor som binds inte bara av tekniska utan även sociala och politiska band. När historiens utveckling innebär att samhället står inför en revolutionär uppgift på liv eller död som inte går att skjuta upp, och när det existerar en progressiv klass på vars seger samhällets räddning hänger – då uppstår det under själva den politiska kampens utveckling ett flertal möjligheter för den revolutionära klassen, både att förlama de militära styrkorna och åtminstone delvis vinna över dem. För källborgarna är dessa möjligheter bara ”lyckliga omständigheter” som aldrig kommer att upprepas. Faktum är att det vid varje stor, det vill säga verkligt folklig revolution, alltid öppnar sig möjligheter av alla möjliga slag, i de mest oväntade men i grunden naturliga kombinationer. Men segrar uppstår trots allt inte av sig själv.

För att kunna utnyttja de gynnsamma möjligheterna krävs en revolutionär vilja, en järnhård vilja att segra, ett djärvt ledarskap. I ord håller *l'Humanité* med om parollen att ”beväpna arbetarna”, men i handling förnekar de den. Enligt denna tidning är det för närvarande inte tillåtet att föra fram en paroll, som bara är lämplig ”under en fullständig revolutionär kris”. En ”alltför försiktig” jägare säger att det är farligt att ladda sitt gevär så länge villebrådet inte syns. Men det är lite sent att ladda geväret när villebrådet dyker upp. Tror verkligen *l'Humanités* strateger att de utan förberedelser kommer att kunna mobilisera och beväpna proletariatet ”under en fullständig revolutionär kris”? För att kunna garantera ett stort antal vapen behöver man ha en viss mängd vapen till hands. Det krävs militära kadrer. Det krävs att massorna har en oöverbinnlig önskan att skaffa vapen. Det krävs ett oavbrutet arbete både i träningslokalerna och i oupplöslig kontakt med massornas dagliga kamp. Det innebär att:

Det är nödvändigt att omedelbart bygga milisen samtidigt som man driver propaganda för en allmän beväpning av de revolutionära arbetarna och bönderna.

Men nederlagen i Österrike och Spanien...

Att parlamentarismen är maktlös när det kapitalistiska systemet är i kris är så uppenbart att de vulgära demokraterna bland arbetarna (Renaudel, Frossard och deras gelikar) inte har ett enda argument för att försvara sina förstenade fördomar. Än snabbare är de att gripa tag i varje nederlag och varje misstag som begåtts på den revolutionära vägen. De tänker så här: om inte den rena parlamentarismen är någon utväg, så är inte den väpnade kampen bättre. Nuförtiden är naturligtvis nederlagen för de proletära upproren i Österrike och Spanien deras favoritargument. De vulgära demokraternas teoretiska och politiska bankrutt blir faktiskt ännu klarare när de kritiserar de revolutionära metoderna än när de försvarar den ruttnande borgerliga demokratins metoder.

Ingen har påstått att de revolutionära metoderna automatiskt garanterar segern. Det avgörande är inte metoden i sig utan att den tillämpas på ett riktigt sätt, att man använder en marxistisk inriktning under händelserna, organiserar kraftfullt, att massorna skaffar sig självförtroende med hjälp av långvariga erfarenheter, att det finns ett klarsynt och djärvt ledarskap. Utgången av en strid beror på konfliktens tillfälle och förutsättningar och hur styrkeförhållanden ser ut. Marxismen anser definitivt inte att väpnad kamp är den enda revolutionära metoden, eller ett universalmedel som fungerar under alla förhållanden. Marxismen har överhuvudtaget inga fetischer, varken parlament eller uppror. Allting har sin tid och plats. Men en sak kan man säga från början:

Proletariatet har inte någonsin eller någonstans erövrat makten på den parlamentariska vägen, eller än så länge ens kommit nära den.

Scheidemanns, Hermann Müllers eller MacDonalds regeringar har ingenting gemensamt med socialismen. Borgarklassen lät socialdemokratin och labour komma till makten bara under förutsättning att de försvarade kapitalismen mot dess fiender. Samvetsgrant uppfyllde de detta villkor. Den rent parlamentariska, antirevolutionära socialismen har inte någonstans eller någonsin lett fram till en socialistisk ministär. Däremot har den lyckats skapa vidriga renegater, som

utnyttjade arbetarpartiet för att skaffa sig en kabinettskarriär – Millerand, Briand, Viviani, Paul-Boncour, Marquet.

Å andra sidan visar de historiska erfarenheterna att revolutionära metoder kan leda till att proletariatet erövrar makten – i Ryssland 1917, Tyskland och Österrike 1918, Spanien 1930. I Ryssland fanns det ett mäktigt bolsjevikparti, som under en lång rad år hade förberett sig för revolutionen, och som bestämt visste hur man skulle ta makten.

De reformistiska partierna i Tyskland, Österrike och Spanien förberedde sig inte för revolutionen och ledde den inte, men fick sota för den.

De skrämdes av den makt som de fått mot sin vilja, och överlämnade den välvilligt till borgarklassen. På så sätt undergrävde de proletariatets självförtroende, och dessutom småbourgeoisins förtroende för proletariatet. De beredde vägen för en tillväxt av den fascistiska reaktionen, och föll sedan offer för den.

Vi har som Clausewitz sagt att inbördeskrig är en fortsättning av politiken med andra medel. Det innebär att utgången av ett inbördeskrig bara till en fjärdedel, för att inte säga en tiondel, beror på utvecklingen av själva inbördeskriget, och till tre fjärdedelar, om inte nio tiondelar, beror på politiska förberedelser. Vari består dessa förberedelser? Att stärka massornas revolutionära sammanhållning, befria dem från underdåniga förhoppningar på de ”demokratiska slavägarnas” förbarmande, generositet och lojalitet, att skola revolutionära kadrer som vet hur man utmanar den allmänna opinionen, och som kan visa samma oförsonlighet mot den borgerliga tiondelen som borgarklassen visar mot arbetarna. Utan en sådan inställning kommer inbördeskriget att äga rum under förhållanden som är mindre gynnsamma för proletariatet, i det ögonblick förhållandena framtvingar ett inbördeskrig – *och till sist framtvingar de alltid det*. I sådana fall kommer allt att bero på slumpen, och till och med i händelse av en militär seger kan då makten glida ur proletariatets händer. Den som inte förutser att klasskampen oundvikligen leder till en väpnad konflikt är blind. Men den är lika blind som inte ser att den politik som de kämpande klasserna tidigare fört ligger bakom den väpnade konflikten och utgången av den.

Det var inte upprorets metod som besegrades i Österrike utan austromarxismen. I Spanien besegrades den principiösa parlamentariska reformismen.

1918 återlämnade den österrikiska socialdemokratin den makt som arbetarna hade erövat till borgarklassen, bakom ryggen på proletariatet. 1927 vände den inte bara fejt ryggen åt ett proletärt uppror som hade alla möjligheter att segra, utan ledde till och med arbetarnas *Schutzbund* mot de upproriska massorna. På så sätt förberedde de Dollfuss' seger. Bauer och company sa: ”Vi önskar en fredlig utveckling, men om fienden tappar huvudet och angriper oss, då...”

Detta sätt att framställa saken verkar mycket ”vist” och ”realistiskt”. Tyvärr bygger även Marceau Pivert sitt resonemang på denna austromarxistiska modell: ”Om – då.” Denna formulering är i själva verket en snara för arbetarna. Den lugnar och lurar dem. ”Om” innebär att kampens former beror på borgarklassens goda vilja och inte på att klassintressena är absolut oförsonliga. ”Om” betyder att *om* vi är kloka, försiktiga och försonliga, så kommer borgarklassen att vara lojal och allt kommer att gå fredligt till.

På jakt efter fantomen ”om” slog Otto Bauer och den österrikiska socialdemokratins övriga ledare till reträtt inför reaktionen, gav upp ställning efter ställning, demoraliserade massorna, slog till reträtt igen tills de befann sig i en slutgiltigt återvändsgränd. Där började de till sist kämpa, och förlorade.

I Spanien tog händelserna en annan riktning, men orsaken till nederlaget var i grunden densamma. Precis som de ryska socialistrevolutionärerna och mensjevikerna delade socialistpartiet makten med den republikanska borgarklassen, för att hindra arbetarna och bönderna från att slutföra revolutionen. Under två år vid makten hjälpte socialisterna borgarklassen att befria sig från med hjälp av smulor av nationella, sociala och jordbruksreformer. Mot folkets mest revolutionära delar använde socialisterna förtryck.

Resultat var tvåfaldigt. Anarkosyndikalismen stärktes och samlade kring sig proletariatets mest

militanta skikt, istället för att smälta som vax i revolutionens hetta, vilket hade varit fallet om arbetarpartiet hade haft en riktig inriktning. Vid den andra polen lyckades den sociala katolska demagogin skickligt utnyttja massornas missnöje med den borgerligt socialistiska regeringen.

När socialisterna blivit tillräckligt misskrediterade drev borgarklassen dem från makten och gick på offensiven längs hela fronten. Socialistpartiet tvingades försvara sig under ytterst ogynnsamma förhållanden, som de hade förberett med sin egen politik. Borgarklassen hade redan ett massivt stöd till höger. De anarkosyndikalistiska ledarna, som under revolutionens gång gjorde alla de misstag som är typiska för dessa professionella förvirrare, vägrade stöda ett uppror som leddes av förrädarna – ”politikerna”. Rörelsen blev aldrig allmän utan förblev utspridd. Regeringen riktade slagen mot arbetarnas splittrade delar. Det av reaktionen framtvingade inbördeskriget ledde till nederlag för proletariatet.

Utifrån de spanska erfarenheterna är det inte svårt att dra slutsatsen att socialister inte ska delta i en borgerlig regering. Denna slutsats är i sig själv oomtvistlig men räcker absolut inte. Austromarxismens påstådda ”radikalism” är inte bättre än den spanska ministerpolitiken. Skillnaden mellan dem är teknisk snarare än politisk. Båda väntade sig att borgarklassen skulle belöna ”lojalitet” med ”lojalitet”. Båda innebar katastrof för proletariatet.

I Spanien och Österrike var det inte de revolutionära metoderna som besegrades, utan opportunistiska metoder i en revolutionär situation. Det är inte samma sak!

Vi ska inte här uppehålla oss vid Kommunistiska internationalens politik i Österrike och Spanien. Vi hänvisar läsaren till *La Verités* spalter och den serie pamfletter som har publicerats under de senaste åren. Under den mycket gynnsamma situationen fjättrades de österrikiska och spanska kommunistpartierna av teorierna om den ”tredje perioden” och ”socialfascismen”, och dömdes till fullständig isolering. De misskrediterade revolutionens metoder med hjälp av ”Moskvas” auktoritet, och stängde på så sätt vägen till en verkligt marxistisk och bolsjevikisk politik. Det är en grundläggande egenskap hos revolutionen att den utsätter alla läror och metoder för en snabb och obönhörlig analys. Brottet följs nästan genast av ett straff.

Kommunistiska internationalen har ett oerhört ansvar för proletariatets nederlag i Tyskland, Österrike och Spanien. Det räcker inte att i ord genomföra en ”revolutionär” politik. Det krävs en riktig politik. Ingen har ännu lyckats hitta någon annan hemlighet bakom segern.

Enhetsfronten och kampen om makten.

Som vi redan har sagt innebär enhetsfronten mellan socialist- och kommunistpartiet enorma möjligheter. Om den vill det, så kan enhetsfronten blir herre i Frankrike imorgon. Men viljan måste finnas.

Det faktum att Jouhaux och överhuvudtaget CGT:s byråkrati står kvar *utanför* enhetsfronten och behåller sitt ”oberoende” verkar motsäga det vi säger. Men det är bara vid ett första påseende. Under en epok av stora uppgifter och faror som får massorna på fötter, försvinner murarna mellan proletariatets politiska och fackliga organisationer. Arbetarna vill veta hur de ska skydda sig mot kapitalet, hur de ska försvara sig mot arbetslöshet och fascism, och de bryr sig inte särskilt mycket om Jouhaux' ”oberoende” från den proletära politiken (den borgerliga politiken är han helt beroende av). Om enhetsfrontens revolutionära förtrupp på ett riktigt sätt slår in på kampens väg, så kommer proletariatets levande fors att röja undan de hinder som fackbyråkratin har satt upp. Enhetsfronten har nyckeln till situationen. Om de inte använder den, så kommer de att spela en roll som enhetsfronten mellan mensjeviker och socialistrevolutionärer säkert hade spelat i Ryssland 1917 om... om inte bolsjevikerna hade hindrat dem.

Vi talar inte om socialist- och kommunistpartiet var för sig, ty båda har övergivit sin självständighet till förmån för enhetsfronten. I det ögonblick dessa två tidigare våldsamt konkurrerande arbetarpartier övergav den ömsesidiga kritiken och försöken att vinna anhängare av varandra, så upphörde de att existera som skilda partier. Att åberopa kvarstående ”principiella skillnader” ändrar ingenting. Om inte principiella skillnader visas öppet och aktivt i en situation så

laddad med ansvar som den nuvarande, då upphör de att existera politiskt. De är som skatter som vilar på havsbotten. Vi förutsäger inte att det gemensamma arbetet kommer att sluta med en sammanslagning, men under den nuvarande, för Frankrike avgörande perioden, fungerar enhetsfronten som ett ofullständigt parti som byggs upp efter federalistiska principer.

Vad vill enhetsfronten? Det har den fortfarande inte berättat för massorna. Bekämpa fascismen? Men hittills har inte enhetsfronten förklarat *hur* den menar att man ska kämpa mot fascismen. Och dessutom duger bara ett försvarsblock mot fascismen om de två partierna i övrigt behåller en fullständig självständighet. Men ack nej: enhetsfronten innefattar nästan hela de två partiernas offentliga verksamhet, och utesluter att de var och en kämpar för att erövra proletarietets majoritet. De måste dra alla konsekvenser av denna situation. Den första och viktigaste är kampen om makten. Enhetsfrontens mål måste vara en enhetsfrontsregering, det vill säga en socialistisk och kommunistisk regering, en Blum-Cachinministär.

Det måste sägas öppet. Om enhetsfronten tar sig själv på allvar – och bara i så fall kommer massorna att ta den på allvar – kan den inte avhända sig parollen om att ta makten. Med vilka medel? Med alla medel som leder till detta mål.

Enhetsfronten förkastar inte parlamentarisk kamp, men använder parlamentet i första hand för att avslöja dess oförmåga, och för att förklara för folket att den nuvarande regeringen har en utomparlamentarisk bas, och att den bara kan störtas med hjälp av en mäktig massrörelse.

Att kämpa om makten innebär att utnyttja varje möjlighet för att med hjälp av en revolutionär knuff störta den halvparlamentariska bonapartistiska regimen, och ersätta den borgerliga staten med en arbetarstat.

Vid de senaste kommunalvalen ökade både socialisternas men speciellt kommunisternas röster. Detta löser i sig själv ingenting. Just innan det tyska kommunistpartiet föll samman såg det en ojämförligt större ökning av röstetalet. Hela situationen driver breda lager av förtryckta åt vänster, till och med bortsett från ytterlighetspartiernas politik. Trots sin nuvarande konservativa politik fick det franska kommunistpartiet fler röster därför att det av tradition fortfarande är ”yttersta vänstern”. Med detta visar massorna att de brukar pressa arbetarpartierna *åt vänster*, ty de står betydligt längre åt vänster än sina partier. Ytterligare tecken på det är den socialistiska ungdomens revolutionära anda. Vi får inte glömma bort att ungdomen är en känslig mätare på hela klassen och dess förtrupp!

Om enhetsfronten fortsätter att vara passiv, eller ännu värre, om den ingår en ovärdig romans med radikalerna, då kommer anarkister, anarkosyndikalister och andra liknande politiska grupper till ”vänster” om enhetsfronten att stärkas. På samma gång kommer apatin, katastrofens föregångare, att göra framsteg.

Men om enhetsfronten istället först skyddar sin eftertrupp och flankerna mot de fascistiska banden och sedan inleder en *bred politisk offensiv under parollen att erövra makten*, då kommer den att mötas av ett mäktigt gensvar som överträffar alla förväntningar.

Bara tomma kvacksalvare, för vilka mäktiga massrörelser alltid kommer att förbli en bok låst med sju lås, kan undgå att inse detta.

Inte ett program för passivitet, utan ett program för revolutionen.

Utgångspunkten för kampen om makten måste vara den grundläggande inställningen att även om det under kapitalismen går att göra motstånd mot ytterligare försämringar av massornas situation, så är det inte möjligt med en verklig förbättring av deras situation utan revolutionära ingrepp på det kapitalistiska ägandets område. Enhetsfrontens politiska kampanj måste ha sin grund i ett genomarbetat *övergångsprogram*, det vill säga ett system av åtgärder med vilka arbetar- och bonderegeringen kan säkra övergången från kapitalism till socialism.

Men ett program är inte till för att döva samvetet utan som en vägledning för revolutionära handlingar. Vad är programmet värt om det förblir döda bokstäver? Exempelvis antog det belgiska arbetarpartiet De Mans pompösa plan med alla dess ”nationaliseringar”. Men vad var det för

mening när partiet inte lyfte ett finger för att förverkliga det? Fascisternas program är befängt, falskt, demagogiskt. Men de kämpar vilt om makten. Socialismen kan lägga fram det mest vetenskapliga programmet, men om inte proletarietets förtrupp börjar föra en djärv kamp om makten är det värt noll och intet. Den samhällseliga krisens politiska uttryck är krisen för makten. Samhällets gamla herre har gjort bankrutt. Det behövs en ny herre.

Om inte det revolutionära proletariet tar makten så kommer fascismen oundvikligen att ta den!

Ett program av övergångskrav för ”medelklasserna” kan givetvis bli betydelsefullt om programmet å ena sidan motsvarar medelklassernas verkliga behov, och å den andra motsvarar vad som krävs för en utveckling mot socialismen.³ Men ännu en gång är inte det viktigaste ett speciellt program. Vad som krävs är att medelklasserna har förtroende för att programmet kommer att genomföras. I det ögonblick bonden säger: ”Den här gången verkar det som om arbetarklassen inte kommer att backa” - då har socialismens sak vunnit. Men för att kunna uppnå det måste vi i handling visa att vi är grundligt beredda på att krossa varje hinder på vägen.

Vi behöver inte hitta på kampmedlen. De kan vi hitta i den internationella arbetarrörelsens hela historia.

Intensiva kampanjer i arbetarpressen som hela tiden för fram samma tema, verkligt socialistiska tal i parlamentet (inte från tama deputerade utan från folkledare), utnyttja varje valkampanj för verkligt revolutionära syften, möte efter möte dit massorna inte bara kommer för att höra talarna utan för att få höra de aktuella parollerna och direktiven, skapa och stärk arbetarmilisen, välorganiserade demonstrationer som driver bort de reaktionära banden från gatorna, en öppen kampanj för att ena och stärka fackföreningarna under klasskampens fana, envetna noggrant planerade aktiviteter för att vinna armén för folkets sak, ännu mäktigare demonstrationer, generalstrejk bland landsbygdens och städernas lönarbetare, en allmän offensiv mot den bonapartistiska regeringen och för en arbetar- och bondemakt.

Det finns fortfarande tid att förbereda segern. Fascismen har inte blivit en massrörelse ännu. Men radikalismens oundvikliga sammanbrott kommer att innebära att bonapartismens bas minskar, att de två ytterlighetslägren växer och att kraftmätningen närmar sig. Det handlar inte om år utan om månader. Hur lång perioden blir bestäms inte av enskilda personer, utan beror på kampen mellan levande krafter och framförallt på vilken politik proletariet och dess enhetsfront för.

Revolutionens möjliga styrkor är betydligt större än fascismens och hela den enade reaktionens styrkor. De skeptiker som tror att allt är förlorat måste köras ut ur arbetarnas led. Varje djärvt ord, varje verkligt revolutionär paroll får ett pulserande gensvar från massornas djup. De vill ha kamp.

Den mest progressiva faktorn idag är inte andan av enhet mellan parlamentariker och journalister, utan de förtrycktas rättmätiga och skapande hat. Vi måste vända oss till massorna, till dess djupaste lager. Vi måste vädja till deras känslor och till deras förnuft. Vi måste förkasta den falska ”försiktighet” som är detsamma som feighet, och som vid stora historiska vändpunkter är lika med förräderi. Enhetsfrontens motto måste bli Dantons ord: ”*De l'audace, toujours de l'audace, et encore de l'audace!*”⁴ Om vi fullständigt inser situationen och djärvt och utan rädsla drar alla praktiska slutsatser av den, så är socialismens seger säker.

9 november 1934

---

3 I *l'Ecole Emancipée* publicerade kamrat J Serret ett intressant frågeformulär som beskriver den ekonomiska situationen bland olika bondeskikt, och deras politiska uppfattningar. Folkskollärarna skulle kunna bli oersättliga företrädare för enhetsfronten i byarna. Under den kommande perioden skulle de kunna spela en historisk roll, men då måste de komma ut ur sina skal. Tidpunkten är olämplig för små experiment och små laboratorier. De revolutionära lärarna måste gå in i Socialistpartiet och stärka dess revolutionära flygel och länka partiet till massorna. Att förlora tid är kriminellt. - Trotskijs anmärkning.

4 Djärvhet, alltid djärvhet, och ännu mer djärvhet!